

Lizi Mulder

Zinsbedrog

Romantische thriller

Proloog

Donderdagnacht 27 juni

De student vond van zichzelf dat hij kon drinken. Vroeger zou hij nooit hebben geloofd dat iemand ‘op slag nuchter’ kon zijn. Nu drong het met een schok tot zijn benevelde brein door dat het voorwerp waarover hij bijna was gestruikeld een lichaam was. Het lag naast de zitbank bij de grote vijver, met de voeten op het pad.

Het park was karig verlicht. Desondanks had hij het lichaam niet zien liggen. Dat zou waarschijnlijk anders zijn geweest als hij die laatste twee glazen bier niet meer had gedronken. Maar het was het einde van het academiejaar, de muziek op de fuif was top geweest, de vrouwelijke studenten talrijk en hij had zin gehad om de examenstress van zich af te gooien.

Een rondborstige tweedejaarsstudente had zich in de loop van het laatste uur rond zijn lijf gedrapeerd en zijn preseslint sensueel gestreeld. Indien hij was ingegaan op haar voorstel om ‘nog een ijsje te eten’ op haar studentenkamer, dan had hij dit nachtelijke park nooit hoeven te doorkruisen. Hij had, voor zoverre zijn toestand dit toeliet, het ‘ijsje’ wel serieus overwogen: het vooruitzicht dat Sara – of heette ze Lara? – nog aan iets anders zou likken, was verlokkelijk geweest. Maar hij had er even genoeg van gehad om wakker te worden naast een griet die er ’s avonds beter uitzag dan in het ochtendlicht. En dus had hij zich kordaat uit de armen van Sara/Lara losgemaakt, zijn makkers een goedenacht gewenst en was licht zwalpend richting zijn eigen bed vertrokken.

Hij haalde zijn smartphone uit zijn broekzak, belde het nummer 112 en deed stamelend zijn verhaal. De efficiënte vrouwenstem aan de andere kant van de lijn vroeg of hij gecheckt had of de persoon op de grond tekenen van leven vertoonde. Hij bekeek het lichaam beter, iets wat hij zo-even nog had geprobeerd te vermijden, en zag nu dat het het lijk was van een jonge vrouw. Haar lange blonde haren waren in een waaier gespreid over de grond. Het leek alsof ze lag te slapen. Maar haar blauwe ogen waren open en staarden levenloos naar de hemel. Ze lag in een vreemde, hoekige houding, haar mond was halfopen en er hing smurrie over haar linkerwang. Haar felrode rokje was omhooggeschoven, wat hem een prima aanblik bood op haar lange, mooi gevormde benen. Ze was een knappe meid. Geweest, corrigeerde hij zichzelf en voelde zijn maag keren.

Hij kon de vrouwelijke telefoniste nog net bevestigen dat het slachtoffer dood was, voor hij in de struiken de pita uitbraakte, die hij onderweg tussen de fuif en het park naar binnen had gespeeld.